ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja:
Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.

Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11—1; Administracja od 9—3.

Poznań, dnia 15 kwietnia 1933

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 30 zł, półrocznie 15 zł, kwartalnie 7,5 zł, zagranicą z przesyłką rocznie 36 zł, półrocznie 18 zł, kwartalnie 9 zł. Numer pojedyńczy 1,5 zł.

NR. 8 Wydawca: *Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.* **ROK 12**

Do

Członków Związku!

Celem wyboru jednego radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu zwołuję w porozumieniu z Komisarzem Wyborczym Izby **na piątek, dnia 28 kwietnia 1933 r. o godzinie 16,30 do sali Koła Towarzyskiego w Poznaniu (Bazar) ul. Nowa 8**

WALNE ZEBRANIE

Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu,

na które P. T. Członków Związku w myśl art. 10 statutu niniejszem uprzejmie zapraszam.

Na porządku obrad:

1. Zagajenie przez Prezesa Związku
2. Przyjęcie przewodnictwa przez Komisarza Wyborczego Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu stosownie do § 33 Regulaminu Wyborczego Izby.
3. Wybór jednego radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu w miejsce ustępującego dyr. Edwarda Pawłowskiego.
4. Zamknięcie.

Z uwagi na przepis § 33 Regulaminu Wyborczego Izby, który postanawia, że wyłącznem zadaniem Walnego Zebrania zwołanego dla wyboru radców może być tylko dokonanie wyborów, nie można było na porządku obrad zamieścić innych punktów.

Ze względu na to, że P. T. Członkowie przybędą na zebranie zwołane dla wyboru radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej, odbędzie się zarazem po krótkiej przerwie w tej samej sali drugie **Walne Zebranie** mianowicie

DOROCZNE WALNE ZEBRANIE

Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu,

na które P. T. Członków w myśl § 10 statutu Związku uprzejmie zapraszam

Porządek obrad:

1. Zagajenie.
2. Przeczytanie protokółu z ostatniego Walnego Zebrania.
3. Sprawozdanie z czynności Związku za rok 1932.
4. Sprawozdanie kasowe Związku i organu p. t. „Życie Gospodarcze".
5. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.
6. Przyjęcie bilansu i zatwierdzenie rachunku zysków i strat oraz udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie.
7. Przedłożenie i zatwierdzenie budżetu na rok 1933.
8. Wybór członków Rady i Komisji Rewizyjnej w miejsce ustępujących.
9. Wolne głosy.

Zwracam uwagę, że w myśl art. 8 statutu Związku na Walnych Zebraniach członkowie indywidualni winni brać udział osobiście, firmy zaś i Związki przez pełnomocników.

m. p. S. Samulski
prezes.

Przemysł a Targi Poznańskie.

Coraz częściej rozbrzmiewają opinje wśród świata ekonomistów, że gnębiący nas powszechnie kryzys gospodarczy osięgnął już swe dno i że teraz trzeba liczyć się ze stałą acz powolną poprawą. Chcąc zaś jej przejście przyspieszyć, nie można jej biernie oczekiwać, lecz wyjść trzeba naprzeciw, prostą drogą, zwaną wzmożeniem konsumcji.

Przemysł Polski powinien przeto przedewszystkiem zwrócić baczniejszą uwagę na swój rynek wewnętrzny, który mimo zmniejszonej siły nabywczej nie jest dostatecznie wyzyskany, i jego pojemność można jeszcze poważnie zwiększyć.

Jednym z podstawowych czynników dążenia do zwiększenia zbytu wyrobów przemysłowych na rynku wewnętrznym będzie energiczna i racjonalna propaganda, oraz bezpośrednie zetknięcie się wytwórców z klijentami.

Najstosowniejszą ku temu okazją są niewątpliwie tegoroczne Międzynarodowe Targi w Poznaniu, które odbędą się w czasie od 30 kwietnia do 7 maja.

Niech więc Targi te będą pokazem całego naszego przemysłu krajowego, niech wykażą jego dotychczasowy rozwój i wskażą mu nowe drogi; niech pouczą konsumentów w jakiej dziedzinie wytwórczości mogą zaspokoić swe zapotrzebowanie, nie sięgając po wyroby zagranicy, i niech zorjentują przemysł należycie w potrzebach konsumenta. Wreszcie niech nadewszystko Targi będą wyrazem sprawności organizacyjnej i administracyjnej naszego przemysłu, który umie zdobyć się na nowe maksimum wysiłku w przezwyciężaniu kryzysu.

Wielkie zainteresowanie tegorocznemi Targami w Poznaniu okazała zagranica, zwłaszcza Francja

Związek Fabrykantów apeluje przeto z tych względów i w tym roku do swych członków, by w Targach wzięli gremjalny udział.

Dyrekcja Targów, chcąc iść wystawcom jaknajdalej na rękę, przewiduje dla nich znaczne udogodnienia i ulgi.

Po bliższe informacje — jakoteż celem zawierania umów, prosimy zwracać się wprost do Dyrekcji Międzynarodowych Targów w Poznaniu, ul. Marsz. Focha 18, telefon 62-06 i 69-91.
i Hiszpanja, które pragną zorjentować się w możliwościach rozwoju transakcyj kompensacyjnych między niemi a Polską.

Sprawy socjalne.

Składki na rzecz Wydziału Ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu.

Wydatki na renty i inne świadczenia oraz koszty leczenia, badań wypadków i administracyjne stwierdzone z końcem roku obrachunkowego repartuje Ubezpieczalnia Krajowa w myśl obowiązującej ustawy w następnym roku na poszczególne przedsiębiorstwa. Repartycja przeprowadzona w roku 1932 za rok 1931 była dość znacznie wyższą jak repartycja za rok 1930. Ażeby w roku 1932 w którym istniejący kryzys gospodarczy w porównaniu do roku 1931 się zwiększył, nie obciążyć zbytnio przedsiębiorstw, postanowiono podzielić repartowaną kwotę na 4 równe raty, z których tylko 3 płatne były w roku 1932, a czwarta zaś rata dopiero z końcem lutego 1933. Powzięto to postanowienie w mniemaniu, że ta czwarta rata będzie mogła być pokrytą z funduszu administracyjnego wynoszącego przeszło 4 milj. zł przy okazji wejścia w życie nowej ustawy o scalonem ubezpieczeniu społecznem. Ponieważ jednak nowa ustawa, której wejście w życie spodziewano się ewtl. już z dniem 1. 1. 1933, nie weszła z tym terminem w życie, zmuszeni są przedsiębiorcy zapłacić wyżej wymienione 25 % składek.

Sporządzona repartycja w roku bieżącym za rok 1932, do której wliczono też sprolongowane 25 % jest dlatego znacznie wyższą od repartycji zeszłorocznej i wynosi 5.580.659,95 zł. Ażeby i w bieżącym roku nie dopuścić do znacznie większego obciążenia przedsiębiorstw, bo przecież sytuacja gospodarcza się nie poprawia, wysunięto na posiedzeniu Zgromadzenia Przedsiębiorców w dniu 28. III. rb., w którem dyrektor naszego Związku brał udział, propozycję by w tym roku przesunąć 50% repartowanej kwoty na rok 1934. Zgromadzenie Przedsiębiorców wychodziło tak samo jak w ubiegłym roku z założenia, że powstałe przez przesunięcie zaległości pokryć będzie można przy okazji wprowadzenia w międzyczasie uchwalonej ustawy o scalonem ubezpieczeniu społecznem z nagromadzonego obecnie ca. 4 miljony 300 tysięcy zł. wynoszącego funduszu administracyjnego. Zgromadzenie Przedsiębiorców wychodzi bowiem z słusznego założenia, że wyłącznie jemu przysługuje prawo dyspozycji funduszem administracyjnym, ponieważ fundusz ten jest własnością przedsiębiorstw, złożoną we formie zaliczek na opłacenie rent itp. Ten punkt widzenia umieszczono na żądanie Zgromadzenia w protokóle z tem dodatkiem, że tak Zarząd Ubezpieczalni jak i obecny na zebraniu delegat Min. Opieki Społecznej do interpretacji się przyłączają. Po wprowadzeniu więc nowej ustawy, zamierza Zgromadzenie Przedsiębiorców nagromadzony fundusz administracyjny zużyć na pokrycie zaległych i przesuniętych na rok 1934 składek. Gdyby się okazać miało, że zaległości więcej wynosić będą jak nagromadzony fundusz administracyjny, natenczas powinna być zdaniem naszem różnica pokryta nadzwyczajną dla całej Polski przewidzianą składką 0,3 %. Ewentualnie zaś wyraziło Zgromadzenie Przedsiębiorców prośbę, by Ministerstwo zgodziło się na spłacanie różnicy w kilkuletnich dogodnych ratach. Nowa ustawa o scalonem ubezpieczeniu społecznem znosi dotąd u nas obowiązujący system repartycyjny i wprowadza na cały obszar Rzeczypospolitej system kapitałowy, który przewiduje dla wszystkich przedsiębiorstw w Polsce stałą składkę 1,1 % plus 0,3 % składki nadzwyczajnej.

Ponieważ jest prawdopodobnem, że nowa ustawa scaleniowa wejdzie w życie dopiero zdniem 1. 1. 1934, liczyć się trzeba z tem, że jeszcze i w roku 1934 dojdzie do repartycji za rok 1933.

W takim wypadku musiałoby Zgromadzenie Przedsiębiorców i w następnym roku domagać się udzielenia analogicznych ulg w kierunku odroczenia zapłaty odpowiedniej części zrepartowanej sumy.

Uważamy, że Zgromadzenie Przedsiębiorców i Ubezpieczalnia Krajowa wybrały na posiedzeniu dnia 28. III. 33 r. najkorzystniejszy sposób regulacji składek w obecnej depresji gospodarczej.

Potrącanie z płac zarobkowych na Fundusz Pracy.

W Dzienniku Ustaw Nr. 22 z dnia 31. 3. 1933 pod poz. 163 ogłoszoną została ustawa z dnia 16 marca 1933 r. o „Funduszu Pracy".

W tym samym Dzienniku Ustaw pod poz. 176 ogłoszono także rozporządzenie wykonawcze Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca br.

W myśl tej ustawy płacić muszą m. in. osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego, całkowitego dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

Również 1% płacić muszą prywatni pracodawcy zatrudniający pracowników od zarobków, uposażeń służbowych i wynagrodzeń wypłacanych pracownikom.

Opłaty potrącać powinni pracodawcy przy każdorazowej wypłacie pełnego uposażenia bez potrąceń. Za opłaty odpowiedzialnym jest pracodawca, który je wpłacać musi do Kasy Chorych bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. do końca miesiąca następującego po wypłacie. Pierwsza wpłata nastąpić więc musi do końca maja br. za osoby pobierające wynagrodzenie miesięczne z dołu.

Równocześnie z wpłacaniem do Kasy Chorych opłat na rzecz Funduszu Pracy, pracodawca winien złożyć dwie deklaracje: jedną zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy), stwierdzające ile z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczone (§ 3, ust. 3) i drugą, dotyczącą opłat od pracodawców, stwierdzającą, kto ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu wnosi opłatę.

Ustawa powyższa weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Wobec wejścia w życie ustawy o Funduszu Pracy i rozpoczęcia potrącenia na rzecz tego funduszu składek od zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych, zwracamy uwagę, że Fundusz Pracy jest instytucją zupełnie odrębną i nie zależną od Funduszu Bezrobocia, istniejącego na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1932 roku. W związku z tem z tytułu ubezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia należy wpłacać nadal składki bez zmiany i w dotychczasowej wysokości do Funduszu Bezrobocia.

Zarobkowe umowy zbiorowe dla „przemysłu i handlu" oraz przemysłu metalowego w Wielkopolsce.

Dnia 23 marca br. zawarte zostały umowy zbiorowe obowiązujące od 1. 4. — 30. 9. 1933 pomiędzy Związkiem Pracodawców w Poznaniu a pracowniczemi związkami zawodowemi w Poznaniu:

A) dla przemysłu chemicznego, spożywczego, (z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru, oraz z wyłączeniem przemysłu spirytusowego), tartacznego, spedytorskiego, włókienniczego, galanteryjnego, oraz zakładów handlowych;

B) dla przemysłu metalowego.

Umowa ad A) brzmi dosłownie:

Pomiędzy Związkiem Pracodawców na obszar Województwa Poznańskiego T. z. z siedzibą w Poznaniu z jednej strony, a Związkami Robotniczemi

a) Związkiem Robotników i Rzemieślników Z.Z.P. w Poznaniu;

b) Chrześcijańskiem Zjedn. Zawodowem w Rzplt. Polskiej, Poznań-Pomorze;

c) Polskim Związkiem Zawodowym Pracowników w Przemyśle i Handlu „Praca", Poznań

z drugiej strony, zawarto następującą umowyę zbiorową.

§ 1.

W zakładach przemysłu chemicznego, spożywczego (z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru, oraz z wyłączeniem przemysłu spirytusowego), tartacznego, spedytorskiego, włókienniczego, galanteryjnego, oraz w zakładach handlowych obowiązują następujące płace godzinne:

Kategorje pracowników	Poznań, miasta powyżej 10 tys. mieszkańców i gmina Luboń:	Miejscowości powyżej 4 tys. do 10 tys. mieszkańców:	Miejscowości poniżej 4tysięcymieszkańców:
	zł	zł	zł
1, Rzemieślnik w pierwsz. 2 lat. po wyucz.	0,68	0,64	0,61
2. Rzemieślnik od 2—4 lat po wyuczeniu	0,81	0,77	0,73
3. Rzemieślnik ponad 4 lata po wyuczeniu	0,94	0,89	0,84
4. Rzemieślnik żonaty kat. 2-ej otrzymuje płace kat. 3-ej.			
5. Robotnik przyuczony	0,70	0,66	0,63
6. „ zwyczajny od 15—18 lat	0,33	0,31	0,29
7. Robotnik zwyczajny od 18—21 lat	0,55	0,52	0,49
8. Robotnik zwycz. ponad 21 lat	0,68	0,64	0,61
9. Robotnica od 15—18 lat .	0,28	0,26	0,25
10. „ „ 18—21 „ .	0,36	0,34	0,32
11. „ ponad 21 lat . .	0,42	0,40	0,38
12. Woźnice otrzymują do wyżej wymienionych płac robotniczych tygodniowo więcej . .	2,70	2,55	2,40

§ 2.

Przy pracach na montażu poza obrębem miasta płaci się pracownikom fabrycznym i warsztatowym 15% ponad płace godzinne, pozatem otrzymują strawne i mieszkanie.

§ 3.

Taryfowe płace godzinne wymienione w § 1-szym, są płacami minimalnemi dla odnośnych kategoryj pracowników. Płac tych nie wolno obniżać, mogą one być jedynie podwyższone poszczególnym pracownikom w zależności od ich zdolności i okresu czasu, przepracowanego w danym zakładzie pracy.

Związek Pracodawców wpłynie na swych członków, by w ich zakładach pracy minimalne stawki taryfowe były przestrzegane także wobec nowo przyjętych pracowników.

§ 4.

Płace akordowe i premjowe regulują poszczególne przedsiębiorstwa indywidualnie, przyczem gwarantuje się conajmniej stawki godzinne.

§ 5.

Celem właściwego zastosowania niniejszej taryfy w poszczególnych miejscowościach Województwa Poznańskiego, ustanawia się trzy klasy miejscowości.

Wyłącza się z pod działania niniejszej taryfy Ostrów miasto i powiat, Gniezno miasto i powiat, Bydgoszcz miasto i powiat, Inowrocław miasto i powiat i powiaty Wyrzysk i Szubin, ponieważ na ich terenie obowiązują taryfy miejscowe.

W myśl ustępu I-go i II-go niniejszego paragrafu należą: do klasy I-ej wszystkie miasta ponad 10 000 mieszkańców i gmian Luboń.

Do klasy II-ej wszystkie miejscowości powyżej 4 000 mieszkańców. Do klasy III-ej wszystkie miejscowości poniżej 4 000 mieszkańców.

Klasa I-a stosuje płace wyznaczone w § 1-szym. Klasa II-ga stosuje płace o 5% niższe. Klasa III-cia stosuje płace o 10% niższe.

(Wyliczone stawki dla poszczególnych klas zobacz § 1.)

§ 6.

Umowa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1933 r. do dnia 30 września 1933 r.

Wypowiedzenie nastąpić może w terminie jednomiesięcznym przed jej upływem t. j. najpóźniej 31 sierpnia 1933 r. W razie niewypowiedzenia, przedłuża się umowa na czas nieokreślony, przyczem zachowuje się jednomiesięczny termin wypowiedzenia pod koniec miesiąca kalendarzowego.

* * *

Analogiczna umowa zawartą została dla przemysłu metalowego jednakże z następującemi odnośnemi płacami godzinnemi:

Kategorje pracowników	Poznań i miasta powyżej 10 tys. mieszkańców i gmina Luboń;	Miejcowości powyżej 4 do 10 tys. mieszk.:	Miejscowosci poniżej 4 tys. mieszkańców:
	zł	zł	zł
1. Rzemieślnik w pierwsz. 2 lat. po wvuczeniu	0,68	0,64	0,61
2. Rzemieślnik od 2—4 lat po wyuczeniu	0,81	0,77	0,73
3. Rzemieślnik ponad 4 lata .	0,94	0,89	0,84
4. „ żonaty kat. 2-ej otrzymuje płace kat. 3-ej.			
5. Robotnik przyuczony . . .	0,72	0,68	0,65
6. „ „ podczas montażu	0,76	0,72	0,68
7. Robotnik zwyczajny do 15—18 lat	0,33	0,31	0,29
8. Robotnik zwyczajny od 18—21 lat	0,55	0,52	0,49
9. Robotnik zwyczajny ponad 21 lat	0,68	0,64	0,61
10. Robotnica od 15—18 lat .	0,28	0,26	0,25
11. „ „ 18—21 lat .	0,36	0,34	0,32
12. „ ponad 21 lat . .	0,42	0,40	0,38

* * *

Ponieważ jak się dowiadujemy, pracownicze związki zawodowe wniosły podanie do Ministerstwa Opieki Społecznej o nadanie umowom mocy powszechnie obowiązującej, przeto powyżej podane płace są płacami wiążącemi nietylko członków Związku Pracodawców w Poznaniu, lecz wszystkich pracodawców wyżej wymienionych przemysłów.

Powyższe umowy nie dotyczą przemysłu ceramicznego i meblarskiego dla których dawniej ustalano taryfy płacy w Związku Fabrykantów. W tych więc przedsiębiorstwach istnieje w dalszym ciągu stan b e z t a r y f o w y.

Z Ministerstwa Opieki Społecznej.

Ministerstwo Opieki Społecznej wyjaśnia, że uchwalone w marcu b. r. przez ciała ustawodawcze nowele od ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu i do ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu, mają wejść w życie od dnia 1 stycznia 1934 r. Wobec tego do powyższego terminu obowiązują w całej rozciągłości dotychczasowe przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. i z 16 maja 1922 r., a w szczególności postanowienia, dotyczące 6-godzinnego dnia pracy w sobotę, stawek dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w wysokości 50% i 100% płacy normalnej, oraz zapłaty za dni urlopu.

Sprawy podatkowe.

W sprawie ulg podatkowych.

W Ministerstwie Skarbu odbył się trzydniowy Zjazd Prezesów Izb Skarbowych i Naczelników Wydziałów Podatkowych pod przewodnictwem Ministra Zawadzkiego. Przedmiotem obrad były referaty poszczególnych prezesów o stanie gospodarczym ich okręgów, oraz w związku z tem w dziedzinie postępowania w zakresie bezpośrednich podatków. Również przedstawione były referaty Departamentu Ministerstwa o wpływie konjunktury na wysokość wymiarów i opodatkowania w roku najbliższym. Pozatem rozważana była polityka egzekucyjna w najbliższej przyszłości w odniesieniu do zaległości podatkowych. Żegnając zebranych, Minister Skarbu podkreślił, że wymiary winny być dokonywane w myśl obowiązujących ustaw, mają być oparte na sprawiedliwości i na faktycznym materjale, posiadanym przez władze skarbowe.

Z orzecznictwa podatkowego N. T. A.

Orzeczeniem z dnia 14 października 1932 L. rej. 5351/30 Najwyższy Trybunał Administracyjny stwierdził, iż nie można domagać się zwrotu kwot, wpłaconych na podstawie prawomocnych nakazów płatniczych i zgodnie z treścią tych nakazów na zasadzie art. 93 ustawy z dnia 15 lipca 1925 o podatku przemysłowym jako wpłaconych n a d m i e r n i e lub n i e w ł a ś c i w i e.

Sprawy komunikacyjne.

Nowe taryfy na przesyłki drobnicowe, ekspresowe i bagażowe.

Wprowadzenie przed rokiem jednej klasy dla przesyłek drobnicowych, uważaliśmy zawsze za nieodpowiednie i niesłuszne. Kilkakrotnie zwracał Związek nasz na to uwagę Ministerstwa Komunikacji a nawet jeszcze przed skumulowaniem dawn. pięciu klas drobnicowych w jednej. Z dniem 1. 4. 1933 wprowadzono zmianę, która dzieli przesyłki drobnicowe na 3 klasy o czem już pokrótce pisaliśmy w poprzednim numerze „Życia".

Odnośne ogłoszenie umieszczone jest w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 17, a ponieważ reforma ta ma dla życia gospodarczego duże znaczenie, przytaczamy następujące jej szczegóły:

Nowa taryfa drobnicowa wprowadza zamiast dotychczasowej jednej klasy — trzy klasy dla przesyłek drobnicowych zwyczajnych. Do klasy I są zaliczone towary, należące według nomenklatury i klasyfikacji obowiązującej do pierwszych 6 klas wagonowych, do klasy II — towary, należące do klas wagonowych od 7 do 12, wreszcie do klasy III — towary, należące do klas wagonowych od 13 do 17.

Budowa I klasy odpowiada schematowi dotychczasowej klasy drobnicowej normalnej z obniżeniem jedynie opłat na odległościach krótszych od 1 do 400 km (zamiast do 200 km, jak było w pierwotnym projekcie) i to w ten sposób, że obniżka ta, stanowiąc na odległości 20 km — 30%, przechodzi na 400 km do zera. Pozatem obliczenie do 100 km dokonywa się za każdy kilometr, od 101 do 200 km, zaś — za strefy 5-kilometrowe, a nie, jak dotąd, za strefy 10-kilometrowe.

Budowa II klasy odpowiada schematowi dawnej IV klasy drobnicowej z obniżeniem opłat na odległościach do 400 km proporcjonalnie do zniżek kl. I, co w porównaniu do obowiązujących opłat daje zniżkę około 30%.

Wreszcie, III klasa drobnicowa odpowiada dotychczasowej taryfie, wyjątkowej R6, ustalonej na przewóz niektórych artykułów aprowizacyjnych, z analogiczną do poprzednich klas zniżką na odległościach do 400 km. Daje to dla towarów, dotąd objętych taryfą wyjątkową R. 6, zniżkę od 40% na odległościach początkowych do 8% na 300 km dla nowych towarów zaś — 40% zniżki na wszystkich odległościach.

We wszystkich klasach drobnicowych skasowano ponadto stałą dopłatę stacyjną w wysokości gr. 50 od przesyłki, a równocześnie zmniejszono wymiar minimalnej opłaty przewozowej ze zł 1 do gr 50.

Wobec tej zmiany zbędne się okazało utrzymanie w mocy dotychczasowej taryfy wyjątkowej A. 1, która też przestała z dniem 1. kwietnia obowiązywać, tem bardziej, że w stosunku do towarów, zaliczonych do I-klasy drobnicowej zachowano zasadę podziału jej na 4 kategorje, w zależności od wagi nadanej do przewozu przesyłki, a mianowicie: w wysokości normalnej — przy wadze przesyłki poniżej 500 kg, ze zniżką o 6% — przy partji o wadze 500 — 990 kg, ze zniżką o 13% — przy wadze 1000 do 1.900 kg i ze zniżką 20% — przy wadze 2.000 kg i więcej. Zniżki te mają na celu zachęcenie nadawców do grupowania przesyłek drobnicowych w większe partje. Dla tych samych powodów uległa zawieszeniu taryfa wyjątkowa R. 6.

Obniżenie taryf drobnicowych spowodowało, iż w pewnych wypadkach opłaty według wyższych klas wagonowych okazały się droższe od opłat za drobnicę. Aby anomalję tę usunąć, wypadło obniżyć na krótkich odległościach opłaty pierwszych 9 klas wagonowych i to w taki sposób, by zachować dotychczasowe rozpięcie pomiędzy opłatami drobnicowemi, a wagonowemi w wysokości ok. 20%. Całość obniżek tych, a więc taryf drobnicowych i wywołanych tem zniżek taryfowych wagonowych, wyniesie — w stosunku do przewozów z 1931 r. około zł 13 miljonów.

Zmiany w układzie schematów taryfowych na przewóz przesyłek pospiesznych oraz przesyłek ekspresowych są następujące:

1) Dla przesyłek pospiesznych drobnicowych przyjęto opłaty, ustalone dla przesyłek drobnicowych I klasy, z podwyższeniem ich o 25%;

2) dla przesyłek pospiesznych wagonowych przyjęto opłaty, ustalone dla I klasy przesyłek wagonowych, z podwyższeniem ich o 25%;

3) dla przesyłek pospiesznych, przewożonych na żądanie nadawcy pociągiem osobowym, przyjęto opłaty, ustalone dla przesyłek pospiesznych z podwyższeniem o dalsze 25%;

4) dla przesyłek ekspresowych — przyjęto opłaty, ustalone dla przesyłek pospiesznych, przewożonych pociągami osobowemi;

5) dla przesyłek bagażowych — przyjęto opłaty, ustalone dla przesyłek ekspresowych, zmniejszone o 10%.

Zmiany wymienione są największe przy przesyłkach ekspresowych, które otrzymują zniżkę opłat od 60% do 36%, co powinno wybitnie wpłynąć na wzrost tego rodzaju przewozów, odpowiadających — narówni z przesyłkami pośpiesznemi, przesyłanemi w pociągach osobowych, potrzebom chwili, gdyż dają możność przewozu małych partyj towaru z największą szybkością, a więc w warunkach najszybszego obrotu małych środków pieniężnych.

10%-owa zniżka dla bagażu stanowi pewną premję dla osób, wykupujących bilet, i powinna zachęcić do nadawania większego bagażu do wagonów bagażowych zamiast zatłaczania nim wgonów osobowych, co połączone jest nietylko z niewygodą dla podróżnych, ale i z ryzykiem, gdyż za bagaż ręczny kolej nie odpowiada.

Różne — komunikaty.

Zbędne statystyki.

Przedsiębiorstwa przemysłowe oddawna już utyskują na nadmierną ilość różnorodnych żądań dostarczania rozmaitym instytucjom rządowym i sa-

morządowym danych statystycznych. Ostatnio zrzeszone organizacje gospodarcze wystąpiły do czynników decydujących o uproszczenie statystyk i oześrodkowanie ich w Głównym Urzędzie Statystycznym. Przemysł dostarczałby niezbędne dane tylko temu Urzędowi, a poszczególne instytucje, czy to państwowe, czy samorządowe, od niego mogłyby otrzymać wszelkie potrzebne informacje statystyczne. Takie rozwiązanie sprawy znacznie uprościłoby zbieranie danych statystycznych i zdjęłoby z przedsiębiorstw przemysłowych dotkliwy a zbędny ciężar, a statystyki byłyby niewątpliwie dokładniejsze.

Obrady polskiej konwencji węglowej.

W związku z przeprowadzoną ostatnio przez Rząd obniżką ceny węgla rozpatrywana jest obecnie sprawa możliwości obniżenia niektórych kolejowych taryf na przewóz węgla. Sprawa ta roztrzygnięta będzie w najbliższym czasie.

Jednakże, celem usunięcia niepewności, hamującej w międzyczasie obrót węglem, Ministerstwo Komunikacji podaje do wiadomości, że brana jest w rachubę obecnie tylko możliwość obniżenia taryfy eksportowej przez porty w Gdyni i w Gdańsku oraz taryfy na przewóz węgla na kresy wschodnie. Obniżki taryf dla innych kierunków przewozu węgla nie są rozpartywane. Sprawa ewentualnego obniżenia taryfy na miał węglowy uzależniona jest od uregulowania warunków sprzedaży tego gatunku węgla przez Konwencję Węglową.

29 marca odbył się dalszy ciąg rozpoczętych w dniu 27 marca obrad uczestników Polskiej Konwencji Węglowej poświęconych aktualnym zagadnieniom w Polskim Przemyśle Węglowym, które wyłoniły się w związku z wejściem w życie obniżki cen węgla. W wyniku obrad wybrana została specjalna komisja upoważniona do pertraktacyj z czynnikami rządowemi w przedmiocie cen za węgiel dla kolei państwowych.

Niewątpliwie po załatwieniu tej sprawy znajdzie rozwiązanie również kwestja taryf kolejowych dla eksportu węgla.

Komunikaty.

W Monitorze Polskim Nr. 76 z dnia 1. 4. 33 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 15. 3. 33 wydane w porozumieniu z Minist. Rolnictwa i Reform Rolnych i Min. Przemysłu i Handlu w sprawie zatwierdzenia statutu „Zrzeszenia Producentów Rolnych". Członkami Zrzeszenia są w myśl § 8 obowiązkowo wszyscy właściciele lub użytkownicy:

a) gorzelni rolniczych
b) gorzelni przemysłowych, w tej liczbie drożdżowych
c) gorzelni owocowych i
d) gorzelni pejsachowych, produkujących spirytus pejsachowy z melasy lub owoców,

posiadający zezwolenie na wyrób spirytusu w danej gorzelni.

Konstytuujące zebranie Zrzeszenia odbędzie się w Warszawie dnia 10. 5. 1933 r.

Grupa 13 Centralnego Związku Przemysłu Polskiego (Różne Organizacje Gospodarcze) przedłożyła pod datą 29 marca br. Ministerstwu Skarbu postulaty przemysłu w kwestjach podatkowych. W memorjale poruszono specjalnie następujące punkty i umotywowano stanowisko przemysłu:

1. Wymiar podatku dochodowego
2. Stosowanie norm średniej dochodowości
3. Współudział rzeczoznawców
4. Ustalenie dochodu z realności miejskich
5. Potrącenie na amortyzację
6. Ustalanie wartości przedmiotów podlegających zużyciu
7. Nieuzasadnione podwyższenia zeznanego dochodu
8. Współdziałanie władz wymiarowych z płatnikami
9. Wymiary papierowe
10. Postępowanie władz II instancji.

W myśl komunikatów rządowych akcja w kierunku zniżenia cen energji elektrycznej, prowadzona przez Rząd już od dłuższego czasu, ma być ukończona w najbliższym czasie. Zniżka taryf wynieść ma średnio 10%, w niektórych zaś województwach będzie większą i przekroczy przypuszczalnie nawet 20%.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11. marca br. (Dz. U. R. P. Nr. 18/33 poz. 120) wprowadzono zakaz przywozu wielu różnych towarów z zagranicy aż do 11. października br., t. j. do dnia wejścia w życie nowej taryfy celnej.

Minister Przemysłu może w wyjątkowych wypadkach udzielić zezwolenia na przywóz.

Bliższych informacyj udziela biuro Związku.

W Dzienniku Ustaw Nr. 22 z dnia 31 marca 1933 pod poz. 173 ukazała się ustawa o ulgach dla nowowznoszonych budowli, która weszła w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z dniem 1. 4. 1933.

Ten sam Dziennik Ustaw ogłasza pod poz. 172 ustawę o wypuszczeniu biletów skarbowych, która z dniem ogłoszenia weszła w życie.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1 — Czcionkami Drukarni Polskiej S. A. w Poznaniu.
Redaktor odpowiedzialny Dyrektor Franciszek Łyczywek.